

Sygn. akt VIII C 2193/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

01 marca 2017

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w VIII. Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Agata Cieśla

Protokolant Magdalena Kubiak-Myśliwek

po rozpoznaniu na rozprawie 01 marca 2017 we W.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w S.

przeciwko W. M.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego W. M. na rzecz strony powodowej (...) S.A. z siedzibą w S. kwotę 545,99 zł (pięćset czterdzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt dziewięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 05 maja 2015 do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 1.395,54 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 180 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VIII C 2193/14

UZASADNIENIE

Pozwem z 03 sierpnia 2014 strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w S. wniosła o nakazanie pozwanemu W. M. zapłatę na jej rzecz kwoty 545,99 zł wraz z odsetkami ustawowymi od 19 grudnia 2012 do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na uzasadnienie swojego żądania strona powodowa podała, że w okresie od 22 czerwca 2012 do 21 czerwca 2013 obejmowała ochroną ubezpieczeniową od ognia i zdarzeń losowych lokal mieszkalny należący do A. K., położony przy ul. (...) we W. oraz, że 28 sierpnia 2012 doszło do zalania tegoż lokalu. Przyczyną zalania była natomiast niesprawna instalacja wewnętrzna w lokalu mieszkalnym należącym do pozwanego. Poszkodowany A. K. zgłosił stronie powodowej szkodę 18 października 2012. Jak wyjaśniła strona powodowa, koszt przywrócenia lokalu poszkodowanego do stanu poprzedniego, tj. do stanu sprzed zalania wyniósł 545,99 zł. Kwota ta została wypłacona poszkodowanemu po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego. Strona powodowa podniosła, że pismem z 29 listopada 2012 wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 545,99 zł w terminie siedmiu dni od daty otrzymania pisma, jednakże pozostało ono bezskuteczne.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na swoją rzecz od strony powodowej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zaprzeczył ażeby był sprawcą zalania lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W. i w konsekwencji powstałej w tym lokalu szkody. Nadto zakwestionował wiarygodność dokumentu potwierdzenia wystąpienia szkody. Zarzucił, że do zalania lokalu mieszkalnego A. K. doszło wskutek uszkodzenia pionów wodociągowych wewnątrz struktury budynku, a nie wadliwej instalacji w należącym do niego lokalu mieszkalnym. Podniósł, że po przeprowadzeniu kontroli w jego lokalu

mieszkalnym nie stwierdzono żadnego wycieku. Nadto wskazał, że na dokumentacji zdjęciowej załączonej do pozwu nie widać śladów zalania. Pozwany zarzucił również, że wbrew twierdzeniom strony powodowej nie doręczono mu wezwań do zapłaty (k. 92-93).

Pismem z 27 maja 2015 strona powodowa podtrzymała żądanie pozwu, wnosząc jednocześnie o zasądzenie odsetek ustawowych od należności głównej od 05 maja 2015 do dnia zapłaty. Strona pozwana zarzuciła, że pozwany nie zaoferował żadnych dowodów na wykazanie podnoszonych przez siebie twierdzeń, a w szczególności dotyczących spowodowania zalania z któregoś z pionów budynku (k. 100-118).

Pozwany, pismem wniesionym 29 czerwca 2015, zaprzeczył wszelkim twierdzeniom i zarzutom strony powodowej. Po raz kolejny zarzucił stronie powodowej nieudowodnienie jej roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości (k. 121-124).

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia:

Strona powodowa (...) S.A. z siedzibą w S. udzielała w okresie od 22 czerwca 2012 do 21 czerwca 2013 ochrony ubezpieczeniowej A. K. od ognia i innych zdarzeń losowych. Zakresem ubezpieczenia objęty był lokal mieszkalny razem z pomieszczeniami przynależnymi położony przy ul. (...) we W..

Ochroną ubezpieczeniową objęte były również stałe elementy i mienie ruchome znajdujące się w mieszkaniu, piwnicy, pralni domowej, garażu, na strychu lub w innych pomieszczeniach przynależnych znajdujących się w tym samym budynku wielomieszkaniowym, w którym znajduje się ubezpieczone mieszkanie(...) (§ 4 ust 1 i 2 OWU). Zgodnie z OWU z dniem wypłaty odszkodowania przez E. Hestię roszczenie Ubezpieczonego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na E. Hestia do wysokości wypłaconego odszkodowania. Jeżeli E. Hestia pokryła tylko część szkody, Ubezpieczonemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przez roszczeniami E. Hestii (§ 55 ust. 1 OWU).

[dowody:

- druk polisy nr (...) k. 21-23,

- Ogólne Warunki Ubezpieczenia Hestia 1 k. 24-36]

28 sierpnia 2012 w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...) we W., należącym do rodziców A. K., doszło do zalania łazienki, kuchni i pokoju. A. K. zgłosił stronie powodowej szkodę pismem z 18 października 2012, podając, że zniszczeniu uległ sufit w kuchni. Nadto na suficie i ścianie w kuchni występowały pęknięcia na całej szerokości. W pokoju uszkodzeniu uległ sufit, ściana oraz podłoga. Jak przyczynę szkody wskazano niesprawną instalację wewnętrzną, a jako osobę odpowiedzialną - pozwanego W. M., którego lokal mieszkalny jest położony bezpośrednio nad lokalem mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) we W..

Szkoda nie została zgłoszona Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W., w zasobach której znajdują się oba lokale mieszkalne.

Usunięcie zniszczeń powstałych wskutek zalania wiązało się z koniecznością poniesienia kosztów w łącznej wysokości 545,99 zł, na które to składały się:

1. kwota 228,77 zł tytułem remontu pokoju;
2. kwota 276,78 zł tytułem remontu kuchni;
3. kwota 40,44 zł tytułem podatku VAT w stawce 8 %.

Decyzją z 29 października 2012 strona powodowa, po przeprowadzonych przez rzeczoznawcę oględzinach, przyznała A. K. odszkodowanie w łącznej wysokości 545,99 zł. Odszkodowanie wypłacono 29 października 2012.

Zalanie lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) we W. z 28 sierpnia 2012 nie było pierwszą szkodą tam występującą. Wcześniejsze zalania spowodowane były pękniętą rurą w łazience, pękniętym wężykiem w kranie w lokalu mieszkalnym pozwanego. A. K. likwidował je u swojego ubezpieczyciela bez regresu ubezpieczeniowego.

[dowody:

- potwierdzenie wystąpienia szkody i jej przyczyny k. 38,
- pismo Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. z 05 listopada 2012 k. 37,
- zgłoszenie szkody z 18 października 2012 k. 39-41,
- dokumentacja zdjęciowa k. 42-45,
- kosztorys (...) k. 46-52,
- decyzja strony powodowej z 29 października 2012 k. 53,
- dokument polecenia przelewu z 29 października 2012 k. 54,
- dokumentacja zdjęciowa k. 103-117,
- pismo Spółdzielni Mieszkaniowej (...) we W. z 05 sierpnia 2015 wraz z załączonymi dokumentami k. 142-146,
- zeznania świadka A. K. k. 172-173]

Strona powodowa, pismem z 29 listopada 2012, wezwała pozwanego W. M. do zapłaty kwoty 545,99 zł w terminie siedmiu dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Ponownie pozwanego wezwano do zapłaty pismem z 04 stycznia 2013.

[dowody:

- wezwanie do zapłaty z 29 listopada 2012 wraz z dowodem nadania pisma pozwanemu k. 55-58,
- wezwanie do zapłaty z 04 stycznia 2013 k. 59]

Szkoda w lokalu mieszkalnym położonym przy ul. (...) we W. objęła zacieki w kuchni i w dużym pokoju oraz zawilgocenia ścian w obydwu tych pomieszczeniach. Uszkodzenia w przedmiotowym lokalu objęły tynki i powłoki malarskie sufitów w kuchni i w dużym pokoju, a także tynki, tapety i powłoki malarskie na ścianach tych pomieszczeń. Przeciek, który uwidocznił się na sufitach w lokalu poszkodowanego w postaci zacieków, musiał pochodzić z lokalu pozwanego. Przy założeniu, że lokal pozwanego ma identyczny układ wyposażenia w urządzenia sanitarne, najbardziej prawdopodobny jest wariant niekontrolowanego wypływu wody ze zlewozmywaka w kuchni pozwanego. Ślady zalania i przecieki wody wystąpiły w miejscach najmniej odpornych na jej przenikanie, tj. w pachwinach na styku pomiędzy płytami żerańskimi.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa mgr inż. M. B. k. 202-214].

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Strona powodowa domagała się w niniejszym procesie od pozwanego zapłaty kwoty 545,99 zł tytułem roszczenia regresowego. Pozwany, zgodnie z twierdzeniami strony powodowej, był bowiem sprawcą szkody powstałej w lokalu mieszkalnym położonym we W. przy ul. (...), który to pozwana obejmowała ochroną ubezpieczeniową od ognia i innych zdarzeń losowych. Strona powodowa podnosiła, że zlikwidowała szkodę, wypłacając na rzecz ubezpieczonego A. K. kwotę 545,99 zł oraz, że bezskutecznie wzywała pozwanego do wypłaty należnej jej kwoty.

Pozwany kwestionował swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia, a ponadto zarzucał nieudowodnienie roszczenia strony powodowej zarówno co do zasady, jak i wysokości. Wskazywał, że do zalania lokalu mieszkalnego położonego przy ul. (...) w ogóle nie doszło, a jeżeli takie w rzeczywistości nastąpiło, to wskutek wadliwej instalacji wewnątrz budynku. W konsekwencji nie może być pociągany do odpowiedzialności za skutki zalania.

Roszczenie strony powodowej stanowiło regres ubezpieczeniowy. Strona powodowa wypłaciła odszkodowanie na rzecz A. K. na podstawie łączącej ich umowy ubezpieczenia od ognia i innych zdarzeń losowych. Umowa ta obejmowała zdarzenia ubezpieczeniowe, których skutkiem było wystąpienie szkody w stanowiącym własność rodziców A. K. lokalu mieszkalnym położonym we W. przy ul. (...) oraz pomieszczeń do niego przynależnych. Ochrona ubezpieczeniowa była świadczona przez stronę powodową w okresie od 22 czerwca 2012 do 21 czerwca 2013, zaś zdarzenie wywołujące szkodę miało miejsce 28 sierpnia 2012.

Zgodnie z treścią art. 828 § 1 k.c. jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Dla powstania roszczenia regresowego ubezpieczyciela konieczne jest istnienie stosunku zobowiązaniowego pomiędzy poszkodowanym (ubezpieczającym), a odpowiedzialnym za szkodę. Ubezpieczycielowi wskutek sytuacji opisanej w tym przepisie przysługuje wierzytelność przeciw sprawcy szkody. Przejście roszczeń następuje z dniem zapłaty przez ubezpieczyciela odszkodowania z tytułu ubezpieczenia majątkowego z mocy prawa, do wysokości zapłaconego odszkodowania. Regres ubezpieczeniowy regulowały ponadto w niniejszej sprawie postanowienia Ogólnych Warunków Ubezpieczenia do polisy poszkodowanego nr (...), stanowiące, iż z dniem wypłaty odszkodowania przez E. Hestię roszczenie Ubezpieczonego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na E. Hestia do wysokości wypłaconego odszkodowania. Jeżeli E. Hestia pokryła tylko część szkody, Ubezpieczonemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przez roszczeniami E. Hestii (§ 55 ust. 1 OWU).

Istota konstrukcji regresu ubezpieczeniowego sprowadza się do nabycia przez ubezpieczyciela tego samego roszczenia, które przysługiwało ubezpieczonemu przez sam fakt zapłaty odszkodowania, czyli że nabyta wierzytelność jest co do natury taką samą, jaką w stosunku do osoby odpowiedzialnej za szkodę miał ubezpieczający. Z tym momentem traci to roszczenie ubezpieczający, a ubezpieczyciel nabywa wierzytelność do wysokości dokonanej zapłaty.

Reguły ustalania wystąpienia szkody, osoby obowiązanej do jej naprawienia – zarówno względem poszkodowanego, a w przypadku regresu ubezpieczeniowego – ubezpieczyciela, ustanawiają z kolei przepisy kodeksu cywilnego.

Sąd przyjął, iż podstawę odpowiedzialności za szkodę w postaci zalania mieszkania stanowi art. 415 k.c. Zgodnie z art. 415 k.c. kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Dyspozycja tego przepisu tworzy regułę ogólną w reżimie odpowiedzialności deliktowej i za podstawową zasadę odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym przyjmuje winę. Przesłankami odpowiedzialności deliktowej za czyny własne są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą. Szkodę stanowi uszczerbek w dobrach prawnie chronionych osoby poszkodowanej i może on mieć charakter majątkowy bądź nie. Jeśli chodzi o zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, może polegać zarówno na działaniu, jak i zaniechaniu. Między zdarzeniem, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, a szkodą musi istnieć związek przyczynowy, przy czym obowiązek naprawienia szkody obejmuje normalne następstwa zdarzenia, które szkodę wywołało.

W niniejszym postępowaniu sporne były zarówno wystąpienie szkody, jej źródło oraz to, kto jest odpowiedzialny za jej naprawienie.

Sąd ustalenia faktyczne w niniejszym postępowaniu poczynił w oparciu o dowody z dokumentów zaoficerowane przez stronę powodową oraz pozwanego, dowód z zeznań świadka A. K., a nadto na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa mgr inż. M. B.. Były to dowody, które przedstawiały w sposób spójny i logiczny obraz stanu faktycznego niniejszej sprawy, ich treść korespondowała ze sobą oraz wzajemnie się uzupełniała. Jednocześnie Sąd odmówił wiarygodności dowodowi z przesłuchania pozwanego W. M.. W ocenie Sądu nie pozostawały one w zgodzie z rzeczywistym stanem rzeczy i w istocie stanowiły jedynie linię obrony pozwanego, która pozostawała w całkowitej sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności z opinią biegłego sądowego, niebędącego stroną postępowania, a przez to niezainteresowanego jego wynikiem.

W opinii z 08 września 2016 biegły sądowy z zakresu budownictwa wskazał, że wprawdzie bezsporne sprecyzowanie przyczyny powstania zalania jest – przy tak skromnym materiale dowodowym i tak znaczącym upływie czasu, od wystąpienia szkody – niemożliwe, to potwierdził, że przeciek, który ujawnił się na sufitach w lokalu uszkodzonego w postaci zacieków, musiał pochodzić z lokalu pozwanego. Jako najbardziej prawdopodobną przyczynę zalania biegły wskazał niekontrolowany wypływ wody ze zlewozmywaka w kuchni pozwanego, a więc odpowiedzialnym za powstanie szkody jest pozwany, którego lokal znajduje się bezpośrednio nad stropem, w którym szkoda w postaci zacieku się uwidoczniła. Biegły nie wykluczył wprawdzie przypadku szczególnego, tj. wypływu wody, który nastąpił poza lokalem pozwanego, po czym znalazł się na podłodze lokalu pozwanego i objął strop pomiędzy lokalami pozwanego i uszkodzonego. Jednak przypadek ten należało ocenić jako wątpliwy ze względu na twierdzenia samego pozwanego, jak i wynik kontroli przeprowadzonej w jego lokalu, która nie wykazała jakichkolwiek wycieków.

Zastrzeżenia do przedmiotowej opinii złożył pozwany, wskazując, że biegły ustalenia poczynił jedynie w oparciu o twierdzenia strony powodowej. Zarzucił również, że załączone do opinii biegłego fotografie dokumentują szkody w lokalu mieszkalnym uszkodzonego z dwóch różnych zalań. Zakwestionował nadto wiarygodność opinii, podnosząc, że została sporządzona po upływie długiego okresu czasu od zdarzenia wywołującego szkodę, a nadto na podstawie skromnego materiału dowodowego.

Sąd ocenił opinię biegłego sądowego z zakresu budownictwa jako logiczną, spójną i wystarczającą dla rozstrzygnięcia, zważając jednocześnie, że brak określenia jednoznacznej przyczyny zalania lokalu mieszkalnego spowodowany był przede wszystkim brakiem współdziałania pozwanego w wyjaśnieniu okoliczności istotnych dla niniejszego postępowania. Pozwany uniemożliwił bowiem biegłemu dokonanie oględzin jego lokalu mieszkalnego, arbitralnie uznając, że ze względu na upływ czasu od wystąpienia szkody, przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego jest niecelowe. Tak więc przede wszystkim brak przeprowadzenia wizji w lokalu znajdującym się bezpośrednio nad lokalem mieszkalnym, w którym wystąpiła szkoda, przywiódł biegłego do rozważania różnych możliwych źródeł wystąpienia szkody. Nie można jednak pominąć, że nawet przy braniu pod uwagę przez biegłego innych niż wskazywana w pozwie, hipotetycznych źródeł powstania szkody i osób odpowiedzialnych za jej naprawienie, za najbardziej możliwą sytuację biegły przyjął tę, w której do zalania lokalu mieszkalnego uszkodzonego doszło wskutek niekontrolowanego wycieku z kranu w kuchni pozwanego. W jednym z fragmentów opinii biegły stwierdził wręcz, że przeciek który uwidocznił się na sufitach w lokalu uszkodzonej musi pochodzić z lokalu pozwanego. Biegły sądowy za najmniej prawdopodobną przyczynę zalania lokalu mieszkalnego uszkodzonego przyjął forsowaną przez pozwanego wersję o nieszczelności pionu wodociągowego w częściach wspólnych budynku.

Zgromadzony w postępowaniu, pozostały materiał dowodowy w pełni korelował z wydaną przez biegłego sądowego opinią. Według zeznań świadka A. K. do zalań należącego do jego rodziców lokalu mieszkalnego dochodziło regularnie. Dodatkowo, jak zeznał świadek, tuż po zdarzeniu z 28 sierpnia 2012, żona pozwanego poinformowała go, że przyczyną zalania był pęknięty wężyk do kranu w kuchni. Zeznał również, że przyczyną wcześniejszych zalań było rozszczelnienie wężyka do spluczki, pralki, nieszczelna rura w łazience. Do tej pory likwidował szkody ze swojego ubezpieczenia, nie korzystając z regresu ubezpieczeniowego, gdyż chciał zachować dobre relacje sąsiedzkie z pozwanym. Po szkodzie z 28

sierpnia 2012 ubezpieczyciel poinformował go jednak, że w przypadku nieskorzystania z regresu ubezpieczeniowego, konieczne będzie podwyższenie obowiązującej składki ubezpieczeniowej.

Zdaniem Sądu strona powodowa, zgodnie ze spoczywającym na niej obowiązkiem dowodzenia, wykazała w niniejszym postępowaniu zarówno zaistnienie szkody, jak i prawidłowo oznaczyła osobę obowiązującą do jej naprawienia. Dowodami na wystąpienie szkody była przede wszystkim opinia biegłego sądowego z zakresu budownictwa, poparta dokumentacją fotograficzną przedłożona do akt sprawy przez stronę powodową oraz zeznaniami świadka A. K.. Natomiast wykazanie jej wysokości nastąpiło poprzez zaoferowaniu kosztorysu prac remontowych w lokalu mieszkalnym położonym przy (...) 3/6 we W..

W obecnym kształcie procesu cywilnego podkreśla się jego kontrydiktoryjny charakter, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c., określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Przepis art. 6 k.c. ma charakter generalny, jednak ciężar dowodu w polskim procesie cywilnym wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być, stosownie do art. 227 k.p.c., przedmiotem dowodu. Wynika stąd, iż powód musi udowodnić fakty tworzące jego prawo, a pozwany fakty, które przeszkodziły powstaniu prawa powoda lub je zniweczyły. Podkreślić należy, iż zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane muszą być przede wszystkim w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń, ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Zaznaczenia wymaga, iż nie jest rzeczą sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń, co wyraźnie zaznaczył Sąd Najwyższy w wyroku z 17 grudnia 1996 r. (OSN 1997, poz. 76).

Pozwany natomiast, w przeciwieństwie do strony powodowej, przyjął postawę bierną, polegającą wyłącznie na negowaniu twierdzeń przeciwnika, nie popierając ich jednak żadnymi dowodami.

W związku z powyższym, roszczenie strony powodowej należało uznać za uzasadnione w całości i z tego względu orzeczono jak w punkcie I. sentencji orzeczenia.

O odsetkach ustawowych za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie ze sprecyzowanym w piśmie z 27 maja 2015 żądaniem pozwu. Strona powodowa nie załączyła do akt sprawy potwierdzeń odbioru przez pozwanego wezwań do zapłaty, a faktowi doręczenia tych przesyłek przeczył pozwany. Strona powodowa w zmodyfikowanym żądaniu pozwu wniosła więc o zasądzenie odsetek ustawowych od pierwszego dnia w którym pozwany mógł zapoznać się z żądaniem pozwu. Datę tę oznaczyła jako dzień sporządzenia przez pozwanego odpowiedzi na pozew (k. 92). Sąd uznał tak określone żądanie strony powodowej za uzasadnione.

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie II. sentencji wyroku zapadło w oparciu art. 98 k.p.c. W związku z tym, że strona powodowa wygrała proces w całości Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego całość poniesionych przez nią kosztów procesu, na które składały się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 30 zł, kwota 180 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika strony powodowej ustalonego w oparciu o § 6 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002 nr 163 poz. 1349), 17 zł tytułem opłaty skarbowej uiszczonej od pełnomocnictwa oraz kwota 1.168,54 zł tytułem wydatków na wynagrodzenie biegłego sądowego.